

Vojna a mier 23.3.2007: Skupina 15 vojakov britskej armády bola zajatá v Iránskych výsostných vodách...

My nevojaci a mierumilovní občania obce vŕšudskej máme veriť, že vojaci zablúdili ako nejakí opití turisti? Alebo Iránci boli tak drzí, že zajali vojakov plaviacich sa v slobodných vodách? Kto chopí rozum do hrsti a nedá sa klamať, pochopí, že ani jedno, ani druhé nemôže byť pravdou. Nič sa nedeje náhodne, ani to, keď americká bomba spadne na čínske veľvyslanectvo v Belehrade, ani to, keď elitná vojenská jednotka "zablúdi". Je za tým zámer a tým zámerom môže byť špionáž, testovanie organizovanosti nepriateľa, alebo vyvolanie zámienky na odvetu, ktovie, možno až vojenskú. O

Irán je teda stále veľký záujem a mocnosti nedajú mu pokoja. Spojené štáty severo-údernícke a ich najbližší spojenec, Spojené kráľovstvo veľkej titanie, cítia sa asi málo spojení a chcú sa spájať aj s Perziou, ale prečo tak násilne vojensky? Manipulujú nás presviedčaním, že Irán nemá právo na jadrovú energiu, zatiaľ, čo mnohé iné krajiny majú. Čo nám ešte predložia a aké zámienky ešte použijú, čím nás ešte chcú klamať, aby sme súhlasili s agresiou a s inváziou, s okupáciou, proste s hnusným násilím spáchaným na ľuďoch žijúcich si celkom slušne a celkom slobodne?

Čo je to, čo vedie ľudí k vojnám, čo sa mocnosti snažia všetkými klamstvami a manipuláciami skryť? Ja tam vidím len chamtivosť, nenásytnosť a mocibažnosť. Kto je tu vlastne taký nehanebný a drzý, že začína tretie tisícročie vojnami? Nemali sme radšej nové milénium osláviť mierom a porozumením?

Chceme vojnu? Nemáme toho už dosť? Kto chce vojnu, nech sa oblečie do vrecoviny, nech ide žiť do lesa a nech bojuje o vlastné prežitie. Keď zvíťazí v tejto vojne sám nad sebou a nad svojou neschopnosťou, potom už nebude potrebovať iné vojny a bude túžiť po krásnych a naplňujúcich vzťahoch, po rovnoprávnej komunikácii medzi ľuďmi.

Chceme vojensky šíriť monokultúru biznisu, aká u nás vládne? Chceme násilne rozširovať monokultúru podnikavej nenásytnosti a sociálnej bezohľadnosti, monokultúru morálnej zvrátenosti, v akej žijeme?

Chceme, aby aj Iránčanom predkladali správy plné násilia a strachu? Chceme, aby sa aj oni začali báť straty zamestania, konkurencie, aby začali žiť v strese a neprestajnej honbe, nevediac ani, za čím sa tak naháňajú? Chceme aj im implantovať spoločnosť, kde na človeka hľadajú ako na zdroj zisku, nie ako na zdroj vzťahov? Kde človek človeku je tyranom, nie bratom? Chceme, aby aj oni začali za životnú úroveň považovať množstvo neživých vecí, ktorými sa obklopi, namiesto

množstva života? A v tomto pekle im dáme slobodu vyjadrovania, aby sme si overili, ako sme ich zmanipulovali?

Ich spoločnosť je postavená na islamskom práve, ktoré predsa len má nejaké duchovné základy. To právo učí ľudí spolupráci, nie vypínavosti jedných nad inými. Ako ľudská spoločnosť sme predsa jedným telom a každý je jeho časťou. Keď je malíček na nohe zapálený, trpí tým celé telo. Naša západná spoločnosť je podobná človeku, ktorý je vyobliekaný, navoňaný, vykrášený spredu, ale chrbát má úplne zhnitý. To sú všetky tie vnútorné frustrácie, civilizačné choroby, kriminalita, ktorými trpíme a trpíme nimi preto, že ako časti tela si navzájom neprajeme a robíme si zle. Podstata diktatúry biznisu, v ktorej žijeme je: Hľadaj vlastný zisk. To ako keby ste srdcu v tele povedali: snaž sa narásť čo najväčšie. Podstata skutočne slobodnej a skutočne prosperujúcej spoločnosti je: Hľadaj vlastný zisk v zisku všetkých a zisk všetkých vo vlastnom zisku. To ako keby ste srdcu povedali: nájdi si svoje miesto v organizme a spolupracuj. Diktatúra biznisu úžasne chráni súkromné vlastníctvo a bezbrehú slobodu podnikavosti, ale zdravá spoločnosť nadovšetko chráni dobré vzťahy a atmosféru spolupráce.

Ak nechceme vojnu, nazvime vojnu zlom a snažme sa zlo odstrániť spomedzi seba. Vojnou je každé nepriateľstvo, ktoré v sebe cítime, každé povyšovanie, každé súťaženie, mimo priateľských športových zápasov, po ktorých si všetci podajú ruky.

Zlo víťazí vtedy, keď slušní ľudia mlčia. Chceme mlčať? Ak nie, urobme niečo pre mier. Nehádzme kamene do amerických veľvyslanectiev, nepáľme americkú vlajku, nenadávejme na Američanov, lebo to je zase vojna, to nebojujeme za mier. Za mier sa dá bojovať len mierom.

Odmietnime akékoľvek násilie v sebe samom a v spoločnosti okolo nás. Proste si vybudujme v sebe atmosféru skutočne zdravej spoločnosti a za nijakých okolností si ju nedajme vziať. Postavme sa nenásilne proti každej snahe túto atmosféru narušiť. To je spôsob, akým môže prísť kráľovstvo nebeské na zem, cez naše vnútro.

To potom bude naozajstná nežná revolúcia ducha. Spomeňte si na atmosféru novembra a decembra 1989, kedy boli ľudia plní ideálov a

túžby po kráse, slobode a prosperite. Akí boli všetci k sebe zrazu milí, ako sa všetci rozostúpili, keď bolo treba urobiť koridor. Kam sa to všetko stratilo? Kto vlastne pochoval novembrové ideály? Prečo sme na ne zabudli? Vari sme vtedy túžili po tom, čo tu dnes máme? Nie je spoločnosť bez ideálov ako plachetnica bez plachty?

Milan Rusko